

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติธรรมาราม ต. คลองตากคต อ. โพนาราม จ. ราชบุรี

ดูอย่างเราสิ ทุกคนรักตัวเอง ใ้ใหม่ ทุกคนรักตัวเองนะ แต่ทุกคนรักตัวเองโดยทางโลก ทุกคนรักตัวเองในทางที่ผิด องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รักตัวเองนะ อยากนะ อยากมาก อยากจะพ้นจากทุกข์ เห็นใหม่ อยากจะพ้นจากทุกข์ เวลาออกประพฤติปฏิบัติ ๖ ปีนี้อยู่ในป่าในเขาพยายามค้นคว้าหาตัวเอง

แต่ของพวกเราเนี่ยอยากรักตัวเอง แต่หาปัจจัยเครื่องอยู่อาศัยเพื่อจะให้ความมั่นคงของชีวิตไ้ เราพยายามจะหาความมั่นคงของชีวิตใ้ใหม่ พยายามแสวงหาขนาดไหนก็แล้วแต่ สิ่งนี้เป็นเครื่องอาศัย คำว่า “เครื่องอาศัย” นี้มันอาศัยกันชั่วคราว แล้วพระพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธนะ ถ้าพูดอย่างนี้ เวลาธรรมะนี้ธรรมเวลาพูดถึงธรรมะ มันต้องค้น วางโลกใ้ได้ โลกกับธรรมคนละเรื่องกัน แต่อยู่ด้วยกัน

ถ้ามองในแง่ของโลกเราต้องแสวงหาแบบ เช่น พวกเราพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย อยากใ้ลูกประสบความสำเร็จ ก็พยายามใ้ลูกมีตำแหน่งหน้าที่การงาน นี่เรื่องของโลก เห็นใหม่ แต่ลูกมีความสุขความทุกข์ในหัวใจของเขาใหม่ ถ้ามันมีอำนาจวาสนาบารมีมานะ มามีดมาสว่าง มาสว่างไปมืด นี่เกิดเป็นคนนี้มันมืดหรือมันสว่างละ เกิดถ้ามืดนะ นี่เกิดมาท่ามกลางศาสนาแต่ไม่สนใจศาสนาเลยนี้มืด เกิดมาท่ามกลางพุทธศาสนาแล้วไม่สนใจเลย เห็นใหม่ อยู่ไปวันๆ หนึ่ง นี้ฟ้าดินก็นี้มีดสว่างเหมือนกัน แต่หัวใจมันมืดไ้

แต่เวลาเขาเกิดในยุโรป เห็นใหม่ พวกฝรั่งเขาเกิดในยุโรปแล้วเกิดเขาก็มีดสว่างเหมือนกัน แต่เขาพยายามแสวงหาเพราะใจของเขาสว่างนะ สว่างคือว่าแสวงหาจะหาทางออก เห็นใหม่ พยายามค้นรณมา ค้นรณมาเพื่อมาบวชเพื่อมาศึกษาไ้ เราชาวพุทธนี้อยู่กับศาสนาแต่มืด เห็นใหม่ ถ้าใจมืดมันจะเป็นสภาวะแบบนั้น จะไม่ยอมเข้าใจสิ่งใดๆ เลย นี่เรื่องของโลก

ถ้าเรื่องของธรรม เห็นใหม่ ปัจจัยเครื่องอาศัย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าปัจจัย ๔ เครื่องอาศัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยปฏิเสธ เรื่องที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม เห็นใหม่ แล้วนี่เรื่องอะไร นี่ปัจจัย ๔ เครื่องอยู่ อาหารการกิน นี่สิ่งนี้มันเป็นเครื่องอยู่อาศัย แต่ถ้าเราไปติดมันนะ

ดูอย่างโรงงานสี โรงงานเขาผลิตสินค้าออกมา เราซื้อเท่าไรก็ไม่สู้โรงงานผลิตได้หรือทางโลกการผลิตอุตสาหกรรมมันสภาพเป็นแบบนั้น นี่สิ่งนี้เป็นเรื่องของโลกใจ แต่เรื่องของธรรม เห็นใหม่ รักตัวเองรักที่ไหนละ ถ้ารักตัวเองต้องมีศีล เห็นใหม่ รักตัวเองมีศีลเพราะอะไร เพราะเราทำชั่วหรือทำความดีนี้มันอยู่ในหัวใจของเรา เราหลอกใครไม่ได้หรือ เช่น เราจะประพฤติปฏิบัติ เราอยากนั่งสมาธิ เราเชื่อธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะค้นคว้าหาตัวเอง

ในธรรมะบอกว่าคนเกิดมามีหัวใจกับร่างกายอาศัยกันอยู่ เราจับไปที่ไหนมีแต่ร่างกายมีแต่ความรู้สึกเราทั้งหมดเลย ร่างกาย ๗ ร่างกายเราทั้งนั้น เราไม่เคยเห็นใจนะ แล้วพูดถึงเรื่องใจถึงงนะ ใจคืออะไร ใจคือความรู้สึก ก็พูดถึงทางวิทยาศาสตร์ว่าต้องเป็นสมอง สมองเป็นที่บัญชาการ สมองเป็นความคิด คนที่จะฉลาดต้องสมองก้อนใหญ่ คนที่ไม่ค่อยฉลาดต้องสมองก้อนเล็ก นี่ก็ว่าไปตามกระแสทางวิทยาศาสตร์นะ

แต่อ่านจาวาสนามันอยู่ที่ความรู้สึก เห็นใหม่ ทำไมสามเณรในสมัยพุทธกาลอายุ ๗ ขวบ ทำไมเป็นพระอรหันต์ได้ละ เด็ก ๗ ขวบ เราคิดดูสิเราอายุเท่าไร ทำไมเราสู้ความคิดของเด็ก ๗ ขวบไม่ได้ละ เพราะเด็ก ๗ ขวบเขาสว่างมาไง เขาเป็นลูกศิษย์ของพระสารีบุตร เห็นใหม่ ออกบิณฑบาตเห็นชวานาเขาชักน้ำเข้านาอยู่ นี่น้ำมันเป็นวัตถุอันหนึ่ง มันเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต ทำไมคนเขายังเอามาเป็นประโยชน์ได้ ทำไมชักน้ำเข้านา เอน้ำเข้าไปในนาปลูกข้าวปลูกอะไรเพื่อมาเลี้ยงคน เห็นใหม่ สิ่งนั้นคนยังใช้มันเป็นประโยชน์ได้

แต่หัวใจของเรา ทำไมเราไม่ชักเข้ามาในหัวใจของเรา ทำไมไม่ย้อนกลับมาดูใจของเรา นี่สามเณร ๗ ขวบ เห็นใหม่ ส่งบาตรให้พระสารีบุตรแล้วขอกลับ ขอกลับเลยเพราะอะไร เพราะธรรมมันเกิด ธรรมมันเกิดคือมันแทงใจไป พอกความแทงใจ ใจมันอยากจะประพฤติปฏิบัติ ขอกลับกุฏิ ไป

นั่งในกุฏิเลยนะ นั่งกุฏิจนถึงที่สุดชำระกิเลสขาดออกไปจากใจ นี่สามเณร ๗ ขวบ เห็นใหม่ สมอง เล็กสมองใหญ่จะสำคัญไหม นี่มันอยู่ในอำนาจวาสนา

ถ้าพูดอย่างนี้แล้วก็ว่าศาสนาจะทำให้โลกไม่เจริญๆ โลกมันเจริญของมันอยู่ที่นี่ โลกเจริญอยู่แล้ว ถ้าการศึกษา การศึกษาของเรา ปัญญาทางโลกเรื่องการแข่งขันกันอันนี้ส่วนหนึ่ง แต่ในการประพฤติปฏิบัติเราฉลาดแค่ไหน กิเลสมันฉลาดยิ่งกว่าความคิดเรา เราจะศึกษาเล่าเรียนมาขนาดไหน สูงส่งขนาดไหนนะ ความเห็นแก่ตัว ไอ้กิเลสมันอยู่หลังความคิดนั้น มันใช้ความคิดนั้น เบียดเบียนโลกนะ

นี่ เห็นใหม่ เวลาเกิดสงครามโลกเกิดเพราะใครล่ะ คนคนเดียวทำให้สงครามโลกนี้เกิดขึ้นมาได้นะ ฆ่ากันเป็นล้านๆ คน เห็นใหม่ เพราะคนคนเดียว ทิฐิฐิมานะของคนคนเดียว ทิฐิฐิของคน ความเห็นผิดอันเดียว สั่งให้คนรบราฆ่าฟันกันไป เห็นใหม่ นี่ปัญญาที่ว่าเป็นทางโลก ปัญญาที่เราศึกษา ปัญญาจะสูงส่งขนาดไหนนี่กิเลสมันอยู่หลังความคิดนั้น อยู่หลังปัญญาเรานั้น แต่ถ้าเรามีศีลธรรมเข้าไป เราไปชำระกิเลส ความเห็นแก่ตัวของเรา เห็นใหม่ เราไม่เอาเปรียบตัวเราเอง เราชักเราที่สุดเลย เรานี่รักตนเองที่สุดเลย การรักตนเองที่สุดต้องอย่าให้เบียดเบียนตน

การไม่เบียดเบียนตนคือว่าความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเบียดเบียนเราก่อน เราอยากได้อะไร เราอยากสิ่งต่างๆ นี่ เราซ่อนเร้นมันในหัวใจนะ แล้วก็ปากว่าฉันไม่อยากจะ ฉันไม่ต้องการสิ่งใดๆ เลย แต่การกระทำมันแสวงหา การกระทำมันปูพื้นฐานมาเพื่อตัวมัน เพื่อตัวมัน เห็นใหม่ แล้วก็เห็นใหม่ รัก รักเขา เราเมตตา เรามีเมตตาธรรม เราสงเคราะห์โลก การสงเคราะห์โลกแบบคนที่ไม่มีกิเลส สงเคราะห์โลกเพื่อกิเลสของตนเอง

แต่ถ้าการสงเคราะห์โลกแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปัญญาตนกับพระปัญญาวิคัลยี่ว่าเธอเคยได้ยินได้ฟังไหมว่าเราเป็นพระอรหันต์นะ เพราะอยู่ด้วยกันมา ๖ ปีนี้ไม่เคยพูดคำนี้มาเลย เพราะอะไร เพราะเจ้าชายทิชัตตะเป็นสุภาพบุรุษไม่เคยโกหก ไม่เคยมดเท็จใคร ถ้าไม่เป็นความจริง มันรักตัวเองไง ตัวเองรู้อยู่ ตัวเองไม่เป็นไรก็จะไม่เคยบอกว่าตัวเองเป็นไรเลย

แต่ขณะที่ไปเทศน์ให้ปัญญาจักกีย์ เพราะเป็นพระอรหันต์ เห็นไหม เธอเคยได้ยินได้ฟังไหมว่า เราเป็นพระอรหันต์ อยู่กันมา ๖ ปีเคยได้ยินคำนี้ไหม ถ้าไม่เคยได้ยินได้ฟังให้เงี่ยหูลงฟังไป ถ้าให้เงี่ยหูลงฟัง เห็นไหม นี่วันนี้วันอาสาฬหบูชา สิ่งในวันอาสาฬหบูชาที่ธรรมะเกิด ทฤษฎีเกิดขึ้นมาแล้ว แล้วผลงานไป ผลงานที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศธรรมนี้บนลือสีหนาท ธรรมจักรนี้ เคลื่อนออกไปแล้ว เทวดาฟ้าดินมีความส่งเสริม มีความยินดีกันมาก ว่าจักรของธรรมนี้ได้เคลื่อนแล้ว จะไม่มีใครสามารถย้อนกลับได้

ธรรมจักรนี้เคลื่อนแล้วคือธรรม มัคคามันเคลื่อนแล้ว เคลื่อนนะเคลื่อนจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศน์เป็นธรรมจักรขึ้นมา เทศน์ออกมา อันนี้เป็นทฤษฎี เห็นไหม แต่สิ่งนี้จากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าไปถึงใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ พระอัญญาโกณฑัญญะรู้สิ่งนี้

ทฤษฎีนี้เป็นธรรม ธรรมที่ว่ามันมีอยู่ ธรรมวินัยมีอยู่ สิ่งนี้มีอยู่ สิ่งที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไปตรัสรู้อันนี้ เวลาประกาศธรรมอันนี้ขึ้นมาทีเทวดาฟ้าดินรับรู้กันส่งต่อกันเป็นทอดๆ ขึ้นไป จากจาตุมาๆ ขึ้นไปเลย ขึ้นไปถึงพรหม แล้วพระอัญญาโกณฑัญญะก็รู้สิ่งนี้ขึ้นมา รู้สิ่งนี้ขึ้นมาที่ธรรมจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าไปถึงใจของพระอัญญาโกณฑัญญะ นี่สิ่งนี้เกิดขึ้นมาจากที่ว่าเรื่องของหัวใจใจ

เรื่องของสมอง เรื่องของความคิดทางวิทยาศาสตร์ เรื่องของโลกนะ เรื่องของโลกนี้เป็นเรื่องของความเป็นอยู่ เครื่องอยู่อาศัย สิ่งที่อยู่อาศัยกันมันเป็นความจำเป็น สิ่งเราเกิดขึ้นมาที่มีความจำเป็นมาก ในเมื่อเราอยู่ในสังคมนี้เราต้องทำทุกอย่าง จะเป็นเหยื่อของสังคมไม่ได้ เราเป็นเหยื่อของตัวเอง เราไม่รู้สิ่งใดเราก็เป็นเหยื่อ เราก็เลยถึงเลสงสัยของตัวเอง แล้วเราก็เป็นเหยื่อของโลกเขาไป แต่ถ้ามีศีลนะ เราไม่เป็นเหยื่อของตัวเอง เพราะอะไร เพราะปัจจัยเครื่องอาศัย เราอาศัยเครื่องปัจจัย สิ่งที่เกิดขึ้นกว่านั้นเราไม่ไปยุ่งกับเขา

สิ่งนั้นเป็นสิ่ง เห็นไหม อบายมุข สิ่งที่เป็นอบายมุขมีแต่ทางทำให้คนเสื่อมเสียไป สิ่งทีคนเสื่อมเสียไป เห็นไหม มันจะทำให้คนดึงออกไป มีความชอบออกไป แล้วมันเข้ากับกิเลสไป แต่ถ้าเรามีศีลของเรา เราบังคับตัวเราเอง สิ่งที่เป็นอบายมุขเราจะไม่ไปยุ่งกับเขา เราจะไม่มีไปยุ่งกับเขา โลก

นี่เรื่องของโลก โลกเรานี้มันมีคนนานาจิตตัง ในเมื่อเขาต้องการสิ่งนั้น เขาแสวงหาสิ่งนั้น ชุรุกิจถึง
นั้นเพื่อความรำรวยของสิ่งนั้น

เขาค้าขายสิ่งนั้น เห็นใหม่ นิ่มรรคหยาบๆ สัมมาอาชีวะการเลี้ยงชีพชอบและการเลี้ยงชีพไม่
ชอบ การประกอบสัมมาอาชีวะ แต่ถ้าเรามีศีลของเรา สัมมาอาชีวะคือเลี้ยงใจชอบ ถ้าความคิดชอบ
เราคบบัณฑิต เราคบความคิดที่ดี คบธรรมะนี้เราเลี้ยงชีพชอบ ถ้าเราคิดถึงอกุศล เราคิดถึงแต่จะเอา
เปรียบเขา เราคิดรังแกคนอื่น นั้นเป็นอกุศล เห็นใหม่ เราเลี้ยงชีพผิด เราเบียดเบียนตัวเองแล้ว

รักคนให้รักตรงนี้ไง ถ้ารักคนรักหัวใจของตน เราจะเริ่มทำสัมมาสมาธิได้เพราะอะไร เพราะ
ใจมันเริ่มสะอาดขึ้นมา มีทาน เราให้ทานกันอยู่อย่างนี้ ทานเพื่ออะไร เพื่อการสละความตระหนี่ถี่
เหนียว เพื่อความยึดมั่นถือมั่นของใจ เพราะความไม่เคยขยับเขยื้อนเข้าไปเลย สิ่งใดมันจะมีความดี
ขึ้นมามันต้องเคลื่อนไหว ลมมันพัดมามันเย็น เห็นใหม่ เวลาลมพัดมามันเย็น ลมเฉื่อยมามันจะมี
ความร่มเย็นเป็นสุขของเรา

ใจก็เหมือนกัน ถ้ามันอยู่เฉยๆ เหมือนลมไม่พัดเลย ใจไม่มันนิ่งอยู่ตลอดเวลา มันไม่มีสิ่งใด
จะไปบริหารมันได้ เราต้องมีการสละออก ทาน เห็นใหม่ ให้หัวใจนี้มันเคลื่อนไหว ถ้ามีการ
เคลื่อนไหว เห็นใหม่ เวลาบ่าบัดน้ำเสีย เขาต้องมีการรีไซเคิล นี้เราจะบำบัดความอารมณ์เสียของใจ
ของเรา เราจะบำบัดความยึดมั่นถือมั่นของหัวใจดวงนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงวางไว้
เรื่องของทาน เห็นใหม่ เราสละทานขึ้นมาแล้วนี้เราก็มีศีล เราก็ฟังธรรม

สิ่งที่ฟังธรรมให้เราเชื่อมั่นในความเห็นในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรม
และวินัยมันเป็นทฤษฎี เป็นสิ่งที่วางไว้ มีอยู่แล้ว นี่สัมมาสมาธิในพระไตรปิฎกก็เป็นอักษร ปัญญา
ในพระไตรปิฎกก็เป็นอักษร ผู้ที่บรรลुธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระสารีบุตร
พระโมคคัลลานะบรรลุธรรมอยู่ในพระไตรปิฎกนั้นเป็นตัวอย่าง เป็นตัวอักษร แต่ถ้าเราทำสมาธิเรา
มีสติขึ้นมา จิตเราสงบขึ้นมา เห็นใหม่ สัมมาสมาธิเกิดจากใจดวงนั้น เป็นปัจเจกจิตตั้ง ความรู้จากใจ
ดวงนั้น จิตนี้มหัศจรรย์มาก ว่าจิตนี้เป็นนามธรรม จิตนี้เป็นนามธรรมที่จับต้องไม่ได้

ถึงนั้นเป็นการมดเท็จ สัมมาอาชีวะ เห็นใหม่ สิ่งทีเลียงชีพชอบมันก็กินความทุกข์เข้าไป กินความสุขเข้าไปในหัวใจของมัน สิ่งที่ว่ามันตั้งมันขึ้นมา เอกัคคตารมณจิตตั้งมัน มันจะจับต้องไม่ได้ อย่างไม่ มันไม่เป็นปัจเจกตั้ง มันจะจับต้องได้อย่างไร

จิตตั้งมัน จิตนี้สามารถจับต้องได้ สัมมาสมาธิสามารถตั้งในหัวใจได้ เอกัคคตารมณจิตตั้งมัน แล้วจิตนี้ยกวิปัสสนาได้ แต่ว่าจิตนี้เป็นสิ่งที่เป็นนามธรรมแล้วจับต้องไม่ได้มันนั้นเป็นสิ่งที่ว่าเขาไม่เคยทำ เขาทำของเขาไม่ได้ เขาถึงว่าสิ่งนี้เป็นนามธรรมแล้วจับต้องไม่ได้

แต่ถ้าผู้ประพฤตปฏิบัติ เห็นใหม่ จิตนี้จับต้องได้ จิตนี้ควบคุมได้ ถ้าจิตนี้จับต้องไม่ได้ จิตนี้ควบคุมไม่ได้จิตนี้จะยกขึ้นวิปัสสนาได้อย่างไร จิตนี้มันจะชำระตัวมันเองได้อย่างไร จิตนี้เวลาย้อนกลับขึ้นมาเพื่อทำลายกิเลสของตัวมันเอง มันทำลายได้อย่างไร

ในเมื่อเราจับต้องไม่ได้ เราไม่รู้จุด ไม่รู้ที่หมาย เราไม่รู้เป้าหมาย เราจะเข้าไปถึงเป้าหมายนั้นได้อย่างไร เราต้องมีที่หมาย เราต้องมีเป้าหมาย แล้วเป้าหมายนั้นเป็นพื้นที่ เป็นเวที เป็นการแสดงออกของการแข่งขันกีฬา กีฬาระหว่างกิเลสกับธรรมจะเกิดขึ้นมาจากกลางหัวใจดวงนั้น

ถ้าจิตดวงนั้นตั้งมันแล้วยกขึ้นวิปัสสนาเป็น เห็นใหม่ นี่จิตนี้เป็นนามธรรม จิตนี้จับต้องได้ จิตนี้ยกขึ้นวิปัสสนาได้ ภาวนามยปัญญาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการกับปัญจวัคคีย์นี้มันจะเคลื่อนออกมาจากใจ ภาวนามยปัญญาเกิดขึ้น มันเป็นความปัจเจกตั้ง มันจะเห็นความเป็นจริงของมันว่าปัญญามันเคลื่อนขึ้นได้อย่างไร แล้วมันชำระกิเลสออกไปอย่างไร แล้วมันขาดออกไปจากใจอย่างไร มันจะเป็นปัจเจกตั้งกับใจดวงนั้น

ใจดวงนั้นจะเห็นการทำงานของมันโดยชัดเจน ใจดวงนั้นจะไม่มี ความล้มเหลวจากความเห็นนั้น เห็นใหม่ นี่การรักตนใจ เราชักตนเอง เราที่ต้องพยายามแสวงหา อย่างเช่น วยรู้น เห็นใหม่ รักเขา รักเรา ความรักนี้เพื่อแสวงหา เพื่อตอบ เพื่อๆๆ เพื่อทั้งนั้นเลย สุดท้ายแล้วตนเองก็เพื่อกิเลสใจ ว่าเรารักเขา เราชักเขา เราชักตัวเราเองก่อน เรามีเราก่อน เห็นใหม่ นี่บ่วงของมาร บ่วงของมาร พวงดอกไม้แห่งมาร มันทำให้ใจดวงนี้พุ่งช่านไปหมด ยึดมันถ้อมมันไปกับกระแสโลกทั้งหมด แล้วเราเป็นคนดี เป็นคนดี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งเป็นแห่งตน ในเมื่อตนนั้นเป็นคนทุกข์ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมไว้เป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น แต่เราผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราต้องเข้ามาทำลายกิเลสในหัวใจของเรา เราเป็นอตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ เราต้องหาพื้นที่ของเราให้ได้ เราต้องจับต้องใจของเราให้ได้ เราจับต้องใจของเราแล้ว เรามีที่หมายแล้ว พอมีที่หมายแล้ว เรามีสนามแล้ว เรามีเวทีแล้ว เรามีที่ทำการกระทำแล้ว ธรรมจะเกิดขึ้นจากหัวใจ

สิ่งที่มีสัมมาสติเห็นไหม สัมมาสติ มิจฉาสติ สัมมาสมาธิ มิจฉาสมาธิ สัมมาปัญญา มิจฉาปัญญา ปัญญานี้มีทั้งมิจฉา มีทั้งสัมมา ความเห็นผิดคือคนที่เกิดแล้วมีคบอด เห็นไหม เขายึดมั่นมาก เขาลดมาก เขารู้มาก เขาว่าพวกเราคนมาวัดนี้คนนี้มีปัญหา ทำไมไปวัดกัน เราอยู่บ้านแสนสุขแสนสบาย เรามีความสุขของเราตลอดไป เห็นไหม

น้ำไม่เคยเคลื่อนไหวเลย มันหมักหมมมาอย่างไรก็อย่างนั้น คือเกิดมาด้วยสภาวะของมนุษย์ ตายไปก็พร้อมสภาพมนุษย์จะทำชั่วขณะขนาดไหนก็เรื่องของเขา แต่ถ้าเรามีการเคลื่อนไหว เรากระทำของเรา แต่เขาบอกว่าคนที่ไปวัดมีปัญหา หน้าที่ไปวัดมีปัญหาเพราะมีกิเลสในหัวใจ เป็นคนไข้แล้วรู้จักว่าตัวเองมีไข้ แล้วจะรักษาไข้ของตัวเอง เป็นคนที่ซื่อสัตย์กับตัวเอง แต่คนที่ไข้แล้วปฏิเสธความเป็นไข้ แล้วหมักหมมความเป็นไข้ขึ้นไว้ แล้วเขาว่าเขาเป็นผู้ที่ฉลาดไง เขาถึงเกิดท่ามกลางพุทธศาสนา แต่เขาไม่ได้ใช้ประโยชน์ในพุทธศาสนาเลย เขาไม่ได้ดื่มกินน้ำอมฤตที่วางไว้ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ ๕,๐๐๐ ปีนี้เลย

เราเกิดมาที่กลางพุทธศาสนา เราเจอน้ำอมฤตนี้แล้ว เราพยายามแสวงหาของเรา เราจะเป็นคนมีปัญหาได้อย่างไร เราเป็นคนมีวาสนา เราเป็นคนมีการกระทำ เราเป็นคนมีความรุ่งเรืองในหัวใจของเรา เราต่างหากประเสริฐ แต่กิเลสมันพุดอย่างนั้น เห็นไหม ถ้ากิเลสพุดอย่างนั้น เราไม่เชื่อกิเลสนี้ไถการรักตน ถ้าตนนะความคิดออกมาอย่างนี้ มันเกิดจากที่ไหนล่ะ เกิดจากใจของเรา นั่นคือการไม่รักตนเลย การทำลายตนทั้งหมด แต่ต้องแสวงหาจากภายนอกนะ

ถ้าการรักตน การรักษาตนต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา แล้วปัญญานี้จะทำหัวใจนี้ให้ฟ่องแผ้ว แล้ว
ปัญญานี้จะทำหัวใจดวงนี้ให้ประเสริฐ ให้มีความสุข ให้ถึงวิมุตติสุข โดยความสมความปรารถนา
เอวัง